

δοξοὶ καὶ ἐκ τοῦ εὐσταθέην, συγκροτοῦνται πολλάκις μεταξὺ τῶν ἵππων τῶν ἀγρίων ἐκείνων ἐρημιῶν. Ὡραία φορβάς, καὶ ἐνίοτε γυναικωίτης ὀλόκληρος, εἶναι τὸ βράβειον τοῦ νικητοῦ.

Κατὰ τὰς παρατηρήσεις δύο φυσιολόγων περιωνύμων, τοῦ κυρίου Οὐβέρ καὶ Ἀνχάρτ, παθὴ οὐχ ἦσαν σφοδρὰ κυριεύουσι τοὺς μυρμηκας, καὶ δίδουσιν ἀφορμὴν εἰς μάχας ἀληθεῖς, θαυμαστικὰς διὰ τὴν τάξιν καὶ τὰ στρατηγήματα. Ἀναφέρομεν ἐνταῦθα αὐτολεξεῖ τὴν περιγραφὴν μάχης τινὸς μεταξὺ δύο εἰδῶν μυρμηκῶν, τῆς ὁποίας ἐγένετο αὐτόπτης ὁ Κ. Ἀνχάρτ. Τὸ μὲν πρῶτον εἶδος ὀνομαζέται πυρρόμυρμηκας (formica rufa) τὸ ἐδ' ἄλλο, μικρὸν καὶ μαῦρον, μελανομυρμηκας (fosusca).

Τὰ ἔντομα ταῦτα ἐξεστράτευσαν ἐν πρκατάξει· ὁ στρατὸς ἐκίτου μέρους ἐσύγκειτο ἀπὸ πολλὰ τάγματα προχωροῦντα τακτικώτατα· οἱ πυρρόμυρμηκας βαδίζοντες κατὰ μέτωπον, ἐσχημάτιζον γραμμὴν δέκα ἕως δώδεκα ποδῶν μήκος ἔχουσαν, συγκειμένην ἀπὸ διάφορα σώματα τετραγώνως συγκεκροτημένα, καὶ περιέχοντα εἴκοσιν ἕως ἐξήκοντα μυρηκίας· τὸ ἄλλο εἶδος, πολυπληθέστερον τοῦ πρώτου, κατεῖχε γραμμὴν πλείον ἐκτεταμένην, καὶ βάθος τριῶν ἢ τεσσάρων μυρηκῶν· ἡ διάταξις αὕτη ἦτον βεβαίως ἐμπειροτέρα. Οἱ μελανομυρμηκας ἐτοποθέτησαν διάφορα ἀποσπάσματα πλησίον τῶν μυρμηκῶν των, διὰ τὴν τὰς ὑπερκοπιθῶσιν ἐναντίον πάσης αἰφνιδίως ἐφόδου· ἡ μεγάλη γραμμὴ ἐφυλάττετο πρὸς δεξιὰν ἀπὸ σώμα πεπυκνωμένον πολλῶν ἑκατοστυρίων πολεμιτῶν· ὁμοιον σῶμα, ἐκ χιλίων καὶ ἐπέκεινα συγκείμενον, ἐφυλάττε τὴν ἀριστερὰν πτέρυγα.

Τὰ διάφορα ταῦτα σώματα ἐπροχώρουσαν ἐν μεγίστη τάξει, χωρὶς ν' ἀλλάξωσι τὰς θέσεις των· τὰ δύο πλάγια σώματα δὲν μετέτχον τῆς μάχης· καὶ τὸ μὲν τοῦ δεξιοῦ κέρατος ἔμεινεν ἀκίνητον διὰ τὴν χρησιμεύσῃ ἐν ἀνάγκῃ ὡς ἐπικουρικόν, τὸ δὲ τοῦ ἀριστεροῦ, βαδίζον κατὰ στίχον, κατέλαβε διὰ περισπασμοῦ τὰ ὀπισθεν τοῦ ἐχθροῦ, διευθύνθη μὲ βήματα γὰρ εἰς τὴν μυρμηκίαν αὐτοῦ, καὶ τὴν ἐκυρίευσεν ἐξ ἐφόδου.

Οἱ δύο στρατοὶ ἐφώρμησαν ὁ εἰς κατὰ τοῦ ἄλλου πεισματωδῶς, καὶ ἐπολέμησαν ἐπὶ πολὺ χωρὶς νὰ διασπάτωσι τὰς γραμμάς των. Ἐπὶ τέλους, ἀταξία εἰσεχώρηθεν εἰς διάφορα μέρη, καὶ ἡ μάχη ἐξηκολούθησε κατὰ φάλαγγας. Μετὰ δὲ πόλεμον αἱματηρὸν διαρκέσαντα τρεῖς ἕως τέσσαρας ὥρας, οἱ πυρρόμυρμηκας ἐτράπησαν εἰς φυγὴν, ἐγκαταλείψαντες τὰς δύο μυρμηκίας των, καὶ ἐφυγον μακρὰν ὁμοῦ μὲ τὰ λείψανα τοῦ στρατοῦ των.

Ἀλλὰ τὸ περιεργότερον ὄλων, προσθέτει ὁ Κ. Ἀνχάρτ, ἦτον ἡ πρόνοια μεθ' ἧς ἕκαστον στράτευμα μετέφερε τοὺς τραυματίας του εἰς τὰ ὀπίσθια του, καὶ ἡ συνήθεια τοῦ νὰ συλλαμβάνωσιν ἀμοιβαίως αἰχμαλώτους. Εἶχον δὲ τὴν ἀφοσίωσιν πρὸς τοὺς τετραυματιμένους των, ὥστε οἱ πυρρόμυρμηκας ἐπροτίμων νὰ φονεύωνται ἀνευ ἀντιστάσεως ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς των, παρὰ νὰ τοὺς ἀφήτωσι.

Κατὰ τὰς παρατηρήσεις τοῦ Κ. Οὐβέρ, ὅταν μυρμηκία τις κυριευθῇ ἀπὸ τὸν ἐχθρὸν, οἱ ἠττηθέντες ἐξανδραποδίζονται, καὶ ὑποβάλλονται, ἐντὸς αὐτῆς, εἰς

ἔργα οἰκειακά. Αἱ περιστάσεις αὗται ἤθελον εἶσθαι ἀπίστευτοι, ἐάν δὲν τὰς ἐπεβεβαίονεν ἡ διπλῆ καὶ ἀνεκμρισεδήτητος μαρτυρία τῶν δύο ὀνοματῶν περιηγητῶν τοὺς ὁποίους προανεφέρομεν.

Εἰς τὰς πυκνοτέρας καὶ ἀγνωστέρας σκιάς τῆς Κασταλίας ἐκρύπτετο εἰς τῶν μελωδικωτέρων κύκνων αὐτῆς, ὅστις σπανίως ἤγειρε τὴν μετριόφρονά του φωνήν. Ὁ ἐπόμενος περιπαθῆς αὐτοῦ θρήνος, ἀποκαλύπτει, ὡς καὶ τὰ ὀλίγα μέχρι τοῦδε δημοσιευθέντα ἄσματα τοῦ αὐτοῦ ποιητοῦ, μούσαν τιμῶσαν τὸν νέον ἡμῶν Παρνασσόν, καὶ δρέπρυσαν τὰ ἄριστα αὐτοῦ ἄνθη.

ΩΔΗ ΕΠΙΘΑΝΑΤΟΣ.

Τῷ φίλῳ Γεωργίῳ Παράσχῳ εἰς τὸν θάνατον τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Αἰμουλίας, τελευτητήτης τῆς 11 Ἰανουαρίου 1850.

Ἐγὼ θαλασσομείδοντες

Μᾶς κατεπάτουρ γαῦροι,

Κ' ἠφάνιζον τὰς ποιμένας μας

Οἱ πάγοι τοῦ Βορρᾶ,

Ἡμέρα πένθους ἔφεγγε

Βαρβαλγῆς καὶ μαύρη,

Κ' ἐσάλεινε τὰς φρένας σου

Μεγάλῃ συμφορᾷ.

Κ' ἐγὼ τοῦ πάθους ἐμελλοῦ

Παρήγορος γὰ τρέξω,

Ἐγὼ παθῶν κατὰπλεῖσι,

Καὶ συμφορῶν βαρῶν.

Προθύρου εὔρον φύλακας

Νὰ περιμένουν ἔξω,

Λαμπάδας, κ' ἑξαπτέρυγα,

Καὶ ψάλλας, κ' ἱερεῖς.

Τὰ βάθρ' ἀρέβην κ' ἔτρεμον

Τὰ γόνατά μου κρῦα,

Ἀρέβην κ' εὔρον φίλων μου

Πληθὺν . . . ὧ διατι,

Ἦ διατι χαρμόσυτος

Δὲν ἦτο προπομπεία,

Ἀλλὰ δακρύων πρόξενος

Θανάτου τελετή;

Ἐκάθησο παράφορος

Μὲ χέρια σταυρωμένα,

Κ' εἶχες τὰ χεῖλη σπαίροντα,

Τὰ λόγια πριγηρά.

Δὲν ἔρρεον τὰ δάκρυ' σου

Ἐντὸς σου συναγμένα,

Κ' ἐγύριζες βαρύνουσα

Τὰ μάτια τὰ ἡνρά.

Οἰκτεῖρων, καὶ τὰ πάθη μου

Ἐνθυμηθεῖς τὰ τόσα,

Ἐστάθην καὶ σ' ἐκύτταξα

Ἐν ἄκρῃ σιωπῇ.

Εὐχὴν ἐφέλλισ' ἔπειτα
 Ἡ τρίμουσά μου γλῶσσα,
 Εὐχὴν ἀθλίαν κ' εἴρωνα
 • Νὰ ζήσουν οἱ λοιποί. •

ὦ, μ' εἶπες σὺ, τὸ στόμα σου
 Λόγους πεζοὺς προφέρει;
 Λόγοι πεζοὶ τὴν θέσιν μου
 Ἐμπαίζουν τὴν πικρὰν.

Κ' ἐχύθη καὶ μ' ἐφίλησας,
 Καὶ σφίγγων με τὸ χέρι
 Ἐφώραξας ὡ πύραυλε
 Νὰ τὴν ἰδῆς τεκράν.

Ἐπὶ γὰρ. Νεκροτάγια
 Ἐγὼρον καρτοῦ ταγμένα,
 Κ' εἶδα μὲ λήπη ἀγαυοῦ
 Τὰ μάτια τὰ οὐρανοῦ,
 Τὸ σῶμα τὸ παράτονον,
 Τὰ χέρια τὰ δερμένα,
 Τὴν ὄψιν τὴν ἠκίρητον,
 Τὰ χεῖλη τὰ κλειστά.

Ἄλλ' ὅταν εἰς τὸ μέτωπον
 Τῆς Αἰνυλίας εἶδα
 Τὰ δείγματα τοῦ πνεύματος,
 Τὰ δείγματα τοῦ νοῦ,
 Εἶπ' ἀσεβῆς Δὲν ἔχομεν
 Ἄλλης ζωῆς ἐλπίδα,
 Ἴδού πῶς μηδερίζονται
 Τὰ δῶρα τ' οὐρανοῦ.

Μ' ἐφάνη πῶς ἀνώθενσεν
 Ἡ θανατώδης ἔλη,
 Καὶ στηθικὸν τὰ σάβαρα
 Ἐσάλυσεν παλμοί.
 Κ' ἐθάψθησα πῶς ἀνοιξαν
 Τ' ἀπεθαμμένα χεῖλη,
 Καὶ μ' εἶπαν· αἱ ταλαιπώρες
 Ο νοῦς σου βλασημηεῖ.

Αὐτὸ δὲν ἦτο γέννημα
 Τοῦ νοῦ τοῦ παραγμένου
 Παρομοιάζον ἔραμα
 Ἀχμαίου πυρετοῦ.
 Ἦτο ψυχῶν συνέκτενσις
 Οἱ λόγοι τῆς παρθένου
 Ἀκλόνητον μ' ἐρέπνευσαν
 Τὴν δόξαν τὴν πρωτοῦ.

Καὶ ἐνεθυμήθην τ' ὄνειρον
 Ἐκείνο τοῦ Ναυπλίου
 Ὅταν ἠγέρθην ἔντρομος
 Ἐν μέσῳ τῆς νυκτός.
 Ἐσήματε τὰς δώδεκα
 Ο κώδων τοῦ φρουρίου,
 Καὶ δύο κτέπουε ἤκουσα
 Τοῦ δώματος ἐκτός.

Μὲ μάλιστα κτυπήματα
 Ὠμοιάζον οἱ κτέπουε,
 Καὶ λαλιά φιλέτατον μου
 Ἠκούσθη τὰ θρηνηῖ.
 Ἠκούσθη δις ἡ Γεώργιε,
 Γεώργιε ἢ τὰ μ' εἶπη,
 Κ' ἐμίχθη μὲ τοῦ κώδωνος
 Τὸν ἦχον ἢ φωνή.

Μεσίθην εἰς τὸν φίλου μου
 Κατάφοβος, ἀσθμαίνων,
 Καὶ πλήρη πένθους εἶρηκα
 Σχητὴν ὀλοφροσυῶν,
 Ὁ κώδων μὲ μὲ ἔπαυσε
 Τὰς δώδεκα σημαίνων,
 Ἐξέγερε τὸν ὑπερφρον
 Ὁ φίλος στεναγμόν.

Εἰς τῆς νεκρᾶς τὸ φέρετρον
 Ἐστάθην ἐν ἐκστάσει,
 Αὐτὰ τὰ δῶρα θαύματα
 Ἐτάζων μὲ εἰς τοῦ.
 Κ' ἐθάνατος, ἐβόησα,
 Ἄς ἔλθῃ τὰ μ' ἀρπάσῃ.
 Μόνοι φθαριῶν τὸ πνεῦμά των
 Οἱ τῆπιλοι φρονοῦν.

Μὴ κλαίης, φίλε. Στόλισον
 Τῆς ἀδελφῆς τὸ χῶμα
 Μ' ἄνθη Μουσῶν. Τὰ δάκρυα
 Μ' ἐκείν' ἄς ἀλλαχθοῦν.
 Ἐκείνη σὲ χαρίεσσα
 Εἰς τ' οὐρανοῦ τὸ δῶμα,
 Ἐμὲ τὰ φίλα τέκνα μου
 Γελῶντα θὰ δεχθοῦν.

Γ. Χ. ΖΑΛΟΚΩΣΤΑΣ.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ.

Ἡ Πανδώρα ἢ οὐρανοῦ πρὸς τὰς Κυρίας θέλει εἶσθαι διενεκέ. Αὐτὴ εἶναι τοῦλάχιστον ἡ οὐρανοῦ καὶ ἡ γλυκύτερα εἰλίπς της. Τὴν δὲ βραχὺ δὲν γνωρίζει ὅτι ἡ εὐτυχία της τοιαύτης σχέσεως ἔχει τὰς ἀδελφάς της, καὶ μεταξὺ ἄλλων ὡς καὶ γραμματικᾶς καὶ διὸν μὲν πρόκειται περὶ μιᾶς μόνης κυρίας, τὸ πρῶτον εἶναι ἀπλοῦν, καὶ δὲν ὑπάρχει τις τόσον ἐπιλήθης καὶ ἀγροῦκος, ὡς τὰ οὐδὲ σιγαλὴν νὰ διατάξῃ. Ἄλλ' ὅταν πρόκειται περὶ πολλῶν ἄρα ἔχει εἶναι ἡ δυσκολία. Πῶς πρέπει νὰ λέγονται; Κ Ὑ ρ ι α ι ἢ Κυρίαι; ἢ συνήθεια εἶπε Κυρίαι καὶ ἐπομένως εἰς τὴν γενικήν Κ υ ρ ι ῶ ν, εἰδὲ λόγοι εἶπον Κ Ὑ ρ ι α ι καὶ ἔκλεινον Κ υ ρ ι ῶ ν. Ἄλλ' ἡ συνήθεια ἐκώφευσε εἰς τὴν φωνὴν τῶν λογίων, καὶ ἐν τῇ ἀμαθείᾳ της ἐπέμεινε, καὶ φαίνεται ὅτι ἡ συνήθεια εἶχε δίκαιον. Ὁ Ἐπίκτητος εἰς τὸ ἐγγεγραμμένον του λέγει. « Αἱ γυναῖκες εὐθὺς ἀπὸ τοῦ εἶπῶν Κ υ ρ ι α ι καλοῦνται. »

Ἄλλὰ τότε πῶθεν εἶτος ὁ τοῦ τόνου καταβιβασμὸς, ὁ ἀντιβαίνων εἰς τὸν κανόνα τῶν λέγοντα, ὅτι τὰ θεληκὰ τῶν προπαροξυτόνων τριτακλήτων ἐπιπέτων ἔχουσι προπαροξυτόνον τὴν πληθυντικὴν ὀνομαστικῆς ἐκείθεν, ὡς φαίνεται, ὅτι αἱ Κυρίαι δὲν εἶναι ἐπιπέτα, ἄπαυε! Ἡ ὀραία, ἡ θελητικὴ, ἢ ὑπερήφανος ἐκείνη Κυρία, ἢς οὐ μόνον ὁ ἀσέλιγος, ἀλλ' ὁ κόσμος ὅλος εἶναι πρόθυμος ὑπερήτης, ἐκείνη δὲν εἶναι, ἔχει, ἐπιπέτου. Διὰ τοῦτο λέγετε ὅσον θέλετε αἱ Κ Ὑ ρ ι α ι προτὰ εἰς καὶ αἱ Κ Ὑ ρ ι α ι σ η μ α σ ι α ι, ἐπιπετικᾶς, ἀλλὰ λέγετε μὲ σίβας καὶ οὐσιαστικᾶς, ὡς ἡ Πανδώρα ἔχει σκοπὸν νὰ λέγῃ πάντοτε, Αἱ χαρίεσσα: Κυρίαι τῶν Ἀθηνῶν, ἢ φιλολογένησσι τῶν Κυρίων καὶ ἡ καλλωνητῶν Κυρίων τῆς Σμύρνης, καθὼς καὶ εἰς ἑνὶ τῶν ἑθνικῶν, οὐσιαστικᾶς λαμβανόμενα, οἱ ἀρχαῖοι δὲν ἔλεγον αἱ Ῥ ὀ δ ι α ι, ἀλλὰ αἱ Ῥ ὀ δ ι α ι.